

[Kirkeministeren.]

om en Revision af Helligdagslovgivningen, rejst af det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen.

Det ærede Medlem forsikrede i sit Indlæg, at han var Tilhænger af Religionsfrihed. Nu virker det allerede i nogen Grad suspekt, naar en Kvinde skal til at forsikre om sin Dyd og en Handelsmand om sin Hæderlighed, og det samme er Tilfældet, naar en Politiker skal til at forsikre om sin Hengivenhed over for noget, der egentlig ikke skulde være Genstand for Diskussion i et demokratisk Samfund, saasom Ytringsfrihed, Trosfrihed o. s. v. Det viser sig da ogsaa, at skønt det ærede Medlem forsikrer, at han er Tilhænger af Religionsfrihed — eller Trosfrihed, som vi hellere maa kalde det —, saa er denne Tanke øjensynligt ikke videre befæstet hos ham. Det ærede Medlem vil ganske vist lade os faa Lov til at beholde Søndagen som Helligdag. Jeg maa indrømme, at det er ikke stort at takke for, al den Stund det til Dato har været umuligt at finde nogen bedre Rytme mellem Hverdag og Hviledag end den syvende Dag.

Selvfølgelig er der nogle Ting, der vil kunne forhandles om. Det er muligt, at Store Bededag ligger paa en ubekvem Aarstid, det er meget muligt, at den kan flyttes hen til Efteraaret; det er ikke fra Verdens Skabelse bestemt, at Store Bededag skal fejres fjerde Fredag efter Paaske. Men at ville afskaffe den med den Motivering, som det ærede Medlem bruger, at religiøse Mennesker kan jo gøre hver Dag til en Bededag, aabenbarer, at det ærede Medlem ikke har sat sig tilstrækkeligt ind i, hvad der egentlig var Meningen med denne Dag, eller hvad det Emne egentlig betyder, som han har taget op til Behandling. Naar det ærede Medlem siger, at religiøse Mennesker kan gøre hver Dag til en Bededag, tænker det ærede Medlem formentlig med religiøse Mennesker paa kristne Mennesker. Engang for adskillige Aar siden kom der nogle Mennesker ind i Viborg Domkirke, medens Joachim Skovgaard sad og arbejdede. Disse Mennesker sagde til Kunstneren, som de kom til at tale med: „De maa sikkert være meget religiøs, siden De kan male saadanne Billeder.“ Den gamle Kunstner bed dem hvast af, idet han sagde: „Jeg er aldeles ikke religiøs, jeg er en Kristen.“

Der er nemlig en meget stor Forskel paa de to Ting. Det er dette Svælg mellem Religiositet og Kristendom, der gør, at Kristendommen ikke lader sig rubricere i Religiositetens og Religionens Verden. Re-

ligiositet kan være noget meget uskyldigt, men det kan ogsaa være noget meget ubehageligt. Nazismen og den Slags Bevægelser er nemlig alle sammen religiøse, bundreligiøse, ind til deres inderste Væsen. Kristendommen er noget helt andet. Det er ikke noget med at dyrke sine private religiøse Interesser. Den Slags kan være saa uskyldigt som at samle paa Frimærker eller dyrke Kammermusik. Derfor kan det religiøse ogsaa faa Lov til at eksistere som noget taalt i de totalitære Stater, fordi det er saadan noget, der ikke blander sig i, hvad Samfundet gør eller siger. Men det gør Kristendommen! Den har noget at sige til Samfundet, den staar i Samfundet, og den har et Krav paa Samfundet, bl. a. netop det Krav, som Store Bededag udtrykker, Kravet om, at Samfundet skal gøre Bod. Det var der Brug for under Krigen, naar man saa Landsmænds Lunkenhed over for deres Fædrelands Nød, og det er der Brug for nu, naar man ser, hvad man vilde have forsvoret dengang, at der er dem, der slaar sig til Ridder paa Modstanden mod Tyskerne og vil tage Patent derpaa, og som paa farisæisk Maade hævder sig selv, ogsaa over for dem, der gennem Afsoning af deres Straf har betalt deres Gæld til Samfundet. Store Bededag har faktisk derved under Krigen og de Hændelser, der er fulgt siden, faaet en ny Betydning. Den er en Bodsdag, det er dens egentlige Mening at være et Varsko, at vi ikke skal gaa hen og blive et Folk af Farisæere.

Ogsaa Kristi Himmelfartsdag vil det ærede Medlem have afskaffet, bl. a. af Hensyn til Arbejderne. Den, som en Kristi Himmelfartsdag er kommet igennem Kolonihavebyerne og dér har set Dannebrog ved Dannebrog, har nu ikke faaet noget særligt Indtryk af, at Arbejderne var saa kede af Kristi Himmelfartsdag, der jo som Regel falder paa en af Foraarets alleryndigste Dage, at de vilde være fri for den. Dertil kommer, at det er en af Kirkens store Festdage, hvilket øjensynlig ikke er gaaet op for det ærede Medlem, og der er i denne Forbindelse ingen Begrundelse for at tale om, at naar vi har disse Helligdage, betyder det, at et Mindretal vil paatvinge et Flertal sin Vilje. Det er omvendt! Det ærede Medlem hører til den meget lille Del af det danske Folk, der staar uden for ethvert Kirkesamfund, og det er altsaa dette lille Mindretals Vilje, det ærede Medlem vil trumfe igennem i Flertallets Navn. Det er ogsaa en Form for Demokrati. Det er intet Hekseri, kun Behændighed, naar man